

Elieser Franco.

El guardià del verb cuidar

Les paraules, per si soles, no són res si no hi ha algú al darrere que les doti de sentit. Què seria del verb cuidar, per exemple, sense les persones que el conjuguen de mil formes i n'eixamplen el significat? Elieser Franco, sense saber-ho, és un gran preservador d'aquest concepte.

De ben jove, tenia cura de la terra i els animals que l'habitaven i, més recentment, s'ha convertit en el pal de paller per a moltes persones grans que necessiten algú al seu costat. La seva dedicació és tanta que, fins i tot, quan la mort arriba, es queda per consolar la família. De fet, m'entrevisto amb ell en una de les cases on fins fa poc acudia de diàriament per endolcir la vellesa del David, que va morir l'agost passat. Ara, encara hi torna sovint per visitar la seva dona, la Maria, i regar-li les plantes del terrat mentre parlen sobre el pas del temps.

«Descansa una estona», li aconsella la Maria abans d'encetar la conversa. L'Elieser diu que sí i s'asseu en una cadira del saló d'estar. Als seus cinquanta anys, té el cos robust, el somriure d'un nen i les mans fermes, avesades a treballar la terra. Ell prové d'una família de pagès establerta al poble de Floro Pérez, a Cuba, on va créixer amb els pares i les seves tres germanes. Allà es dedicaven a cultivar el terreny i a tirar endavant la vaqueria familiar. «Era una vida senzilla i bonica, però vam passar moltes penúries amb la revolució», explica. En aquell temps, vivien en una casa sense corrent elèctric, «no teníem les comoditats modernes, però amb poca cosa érem feliços», assegura. En aquest sentit, recorda quan jugava a futbol descalç amb els amics o feia volar un estel construït amb paper i canyes de bambú.

En mirar el cel, sempre pensava que el seu destí era veure món. Abans, però, volia estalviar i es va formar en el sector de la construcció. «Per guanyar-me el pa, vaig treballar de paleta, de carnisser i fins i tot de conductor de carruatges de cavalls», assenyala. D'aquesta última feina en guarda un record especial. «M'encantava passejar els infants pel parc els diumenges i sentir les seves rialles cada vegada que accelerava el pas», relata. A mesura que passaven els anys, veia com els seus amics partien cap a d'altres països a la recerca de noves oportunitats. «Molts travessaven el mar en pastera, i vaig estar a punt d'embarcar-me en una, però la mare em va suplicar de genolls que no ho fes», remarca. A la fi, va aconseguir el permís per volar cap a Espanya i es va establir a Manresa, on ja fa quinze anys que resideix.

A la capital bagenca té la companyia de les seves germanes, que van emigrar poc després d'ell. Els seus pares, en canvi, encara viuen a la finca on es va criar. De vegades tanca els ulls i s'imagina que torna a respirar l'aire del seu país. «Trobo a faltar la música, l'olor i el paisatge de Cuba. És una llàstima que el govern talli les ales dels joves que es veuen obligats a marxar per la situació econòmica», lamenta. Malgrat l'enyorança que sent per la família, afirma que a Manresa ha trobat el seu lloc. «Aquí he descobert una feina que m'omple i que espero conservar força temps. Tenir cura de la gent gran requereix paciència, però s'aprèn una infinitat de coses al costat de persones que tenen tota una vida d'experiència», destaca, mentre observa una fotografia del David. Abans d'anar-se'n, abraça a la Maria i li diu a cau d'orella: «fins a la propera».